DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administračja czynna od 10-ej do 3-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie . . . . Mk. 180
miesięcznie . . . . Mk. 60

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): wiersz petitowy trzyszpaltowy lub jego miejsce 12 Mk.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza Mk. 15.

Nr. 22—23. | **Lublin, dnia 1-go października 1921 roku.** | **Rok I.**

DZIAŁ URZĘDOWY.

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani: w Urzędzie Mieszkaniowym Władysław Cierpisz na stanowisko p. o. kontrolera od dnia 1-go września r. b. z zaliczeniem do X st. sł., i awansowany w tym że Urzędzie mł. kancelista Bolesław Węgielski na p. o. kontrolera od dnia 1 września r. b. z zaliczeniem do X st. sł.

Powrócili z urlopu: urzędnicy w Wydziale do Spraw Ogólnych—referent personalny Aleksander Nowakowski i referent prawny—Edmund Postępski, w Urzędzie Mieszkaniowym—referent Michał Dietrich i kontroler—Apolinary Kopytyński, w Wydziale Zdrowia Publicznego (dz. Va) lekarz sanitarny Dr. Chomicz, w Wydziale Opieki Społecznej—st. kancelistka Helena Śmigielska, w Wydziale Gospodarczym—mł. kancelista Wojciech Stąpor, w Wydziale Finansowym—sekwestrator Bolesław Szczerbik i w Wydziale Zaopatrywania—st. ekspedytor J. Ochalski—wszyscy we właściwym czasie.

Zarządzenie Nr. 330.

W celu ułatwienia Kasie Miejskiej przyjmowania gotówki z podatku wwozowego i z opłat kopytkowych, zarządzam aby poborcy składali pieniądze wraz z deklaracjami kontrolerowi podatku wwozowego.

Kontroler podatku wwozowego przeliczywszy gotówkę i uzgodniwszy ją z przedstawionemi deklaracjami przez poborców, wpłaca cały wpływ dzienny do Kasy Miejskiej przy swojej deklaracji, załączając jednocześnie oryginały deklaracji poborców, które sprawdza kasjer i zwraca ze swoją adnotacją do kontroli podatku wwozowego.

Wpłata wpływów dziennych do Kasy Miejskiej winna być uskuteczniana przed 3-ą godziną; kasjer winien niezwłocznie przeliczyć gotówkę i sprawdzić deklarację poborców, wypisać kwit przychodowy i doręczyć jeden jego odcinek wpłacającemu gotówkę kontrolerowi podatku wwozowego.

Deklaracje kontroli zostają się w kasie.

Z obrad Magistratu.

(Posiedzenie 16 września — uchwalono):

1. Zezwolić Edmundowi Nawrackiemu na uruchomienie 2-ch breków dla przewozu pasażerów z miasta do dworca kolejowego i odwrotnie, a od uruchomienia trzeciego breku zwolnić, oraz zezwolić na podwyższenie taksy za przewóz do 60 mk. w dzień i do 80 mk. w nocy od osoby.

2. W sprawie nadania obywatelstwa państwa polskiego Moszkowi Bielajkinowi, Nachmanowi Tartakowskiemu i Urelowi Szeftelowi, wypowiedzieć opińję przychylną.

3. Sprawę podwyżki opłat za sporządzanie aktów stanu cywilnego wyznania mojżeszowego, odroczyć do czasu uzyskania opinji władz nadzorczych.

4. Zwrócić się do władz nadzorczych o zatwierdzenie następujących przepisów o poborze podatku komunalnego od węgla w Lublinie.

W wykonanie § 3 Rozporządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 13 lipca 1921 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Kolei Żelaznych o wprowadzeniu wolnego handlu węglem kamiennym, koksem, węglem brunatnymi brykietami węglowemi, oraz na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26. III. 1919 r. wprowadza się od dnia 1. X. r. b., w Lublinie następujące przepisy obowiązujące:

§ 1.

Podatek komunalny od węgla, koksu i brykietów dotychczas pobierany na rzecz miasta przez Państwowy Urząd Węglowy od dnia 1. X. b. r., winien być wpłacany na rzecz Kasy m. Lublina przez posiadaczy frachtów, przed odbiorem ładunków węglowych z kolei.

§ 2.

Wszyscy odbiorcy węgla i t. p. przychodzącego do st. Lublin i do jej bocznic, obowiązani są równocześnie z uiszczeniem opłat kolejowych uiszczać podatek komunalny w wysokości 10% ceny węgla franco wagon kopalnia, i w tym celu przedstawiać organom Magistratu oryginalne rachunki kopalń.

§ 3.

Władze kolejowe st. Lublin w celu dokonania poboru będą zawiadamiać Magistrat o każdym ładunku węgla, koksu i brykietów węglowych przybyłych na st. Lublin i nie wydawać takowych bez uprzedniej opłaty podatku komunalnego, oraz udzielać Magistratowi informacji niezbędnych dla sprawdzenia prawidłowości poboru.

§ 4.

Odbiorcy nie przedstawiający oryginalnych rachunków kopalń, tracą prawo uiszczania podatku od ceny węgla franco kopalnia, a podatek będzie obliczony i pobierany podług cen miejscowych.

5. Wystąpić do Rady Miejskiej z wnioskiem następującym:

„Rada Miejska uchwala wprowadzić w m. Lublinie podatek na rzecz miasta od biletów kolejowych i kwitów bagażowych, sprzedanych osobom, wyjeżdzającym ze st. Lublin, na podstawie załączonego statutu, i poleca Magistratowi pobierać takowy po uzyskaniu zatwierdzenia władz nadzorczych“.

STATUT

o podatku od biletów kolejowych i bagażu na rzecz miasta Lublina.

§ 1.

Do każdego biletu pasażerskiego na wyjazd z Lublina koleją żelazną, pobierana będzie dopłata, jako podatek na rzecz miasta Lublina.

§ 2.

Od każdej sztuki bagażu oddanego do ekspedycji na kolei żelaznej, pobieraną będzie od nadającego bagaż, dopłata jako podatek na rzecz miasta.

§ 3.

Wysokość podatku na rzecz miasta wynosi:

a) od biletów pasażerskich: jednorazowych w klasie I-ej Mk. 50, w klasie II-ej Mk. 30, w klasie IIIej Mk. 10, sezonowych za każdy miesiąc w klasie I-ej Mk. 200, w klasie II-ej Mk. 100, w klasie III-ej marek 50.

b) od bagażu pasażerskiego 10 marek od każdej sztuki bagażu, oddanego

do ekspedycji bez względu na klasę.

§ 4.

Od biletów wolnej jazdy, uczniowskich i dziecinnych podatek powyższy nie pobiera się.

§ 5.

Podatek na rzecz miasta jest pobierany przez funkcjonarjuszów kolejowych ewentualnie kasy biletowe, jednocześnie z opłatą należności za bilet jazdy lub przewóz bagażu.

§ 6.

Zarząd kolei żelaznej obowiązany jest wpłacać podatek do Kasy Miejskiej w ciągu następnego po pobraniu podatku miesiąca.

§ 7.

W celu sprawdzenia prawidłowego poboru podatku na rzecz miasta, Magistratowi w porozumieniu z zarządami kolei służy prawo wglądania do ich ksiąg i innych dowodów, co do wpływów z podatku niniejszego.

§ 8.

Na koszty, które powstaną dla zarządów kolei żelaznych, z powodu wprowadzenia niniejszego podatku, oblicza się od sumy pobranego podatku, na rzecz tych zarządów 2%.

§ 9.

Niniejszy statut wchodzi w życie po uzyskaniu zatwierdzenia władz nadzorczych.

6. Akceptować projekt zmian w umowie ze związkiem zawodowym robotników i robotnic ziemnych i ceny jednostkowe robocizny, ustalone przez Komisję. Ostateczne opracowanie umowy, w myśl udzielonych dyrektyw powierzono tej że komisji. Podpisanie umowy powierzono kierującemu wydziałem wice-Prezydentowi wraz z kierownictwem wydziału.

(Posiedzenie 17 września — uchwalono):

1. W sprawie zezwolenia Pankowskiemu i Szymanowskiemu na urządzenie wytwórni skór na Bronowicach, zachować dotychczasowe odmowne stanowisko.

2. Udzielić rysownikowi biura pomiarów Wolskiemu miesięcznego urlopu i wypłacić mu na koszta leczenia jednorazowo 11.500 mk.

3. Wniosek wydziału finansowego, o wydawaniu obuwia urzędnikom tego wydziału, pełniącym służbę zewnętrzną, uchylić, a nad wnioskiem ogólnym wydziału gospodarczego w tej mierze, przejść do porządku dziennego.

4. Zrzekając się prawa wymówienia firmie „Żarski, Domiński, Kapuściński i S-ka“ zajmowanego przez nią w gmachu teatru miejskiego lokalu i sklepu, utrzymać w mocy termin tej dzierżawy, oznaczony dniem 1 lipca 1923 r. Czynsz dzierżawny za czas od 1 lipca 1921 do 1 lipca 1922 r. określić na sumę 120.000 mk., czynsz zaś za czas od 1 lipca 1922 do 1 lipca 1923 r. określony zostanie według uznania Magistratu, na podstawie norm dzierżawnych, w okresie tym stosowanych.

5. Wniosek Działu weterynaryjnego, w przedmiocie budowy 2-ch furgonów do przewożenia tusz zwierzęcych z rzeźni do jatek i warsztatów masarskich, przekazać wydziałowi gospodarczemu z poleceniem przedłożenia Magistratowi konkretnego sposobu wykonania.

(Posiedzeie 19 września — uchwalono):

1. Do czasu ustalenia budżetu wydziału Opieki Społecznej na rok bieżący, wypłacać temuż wydziałowi po 500.000 mk. miesięcznie zamiast 300.000 mk. na wydatki rzeczowe związane z działalnością wydziału.

2. Wstawić do budżetu wydziału Opieki Społecznej na r. b. sumę 500.000 mk. na udzielanie subsydjów dla prywatnyeh instytucji dobroczynnych, i polecić temuż wydziałowi przedłożyć Magistratowi projekt wydatkowania tej sumy.

3. Zwrócić b. Dyrektorowi teatru I. Siekierzyńskiemu, z kredytu wyznaczonego na remont teatru, koszta powierzone na dorobienie i remont przedmiotow i utensylji teatralnych, za wyjątkiem 24.000 mk. za pokrycie mebli, redukując pozostąłą sumę o 25%.

4. Wypłacić kanceliście Błażejewskiemu pobory służbowe za czas jego służby wojskowej, w kwocie 28.224 mk.

5. Na m-c. wrzesień r. b. ustalić mnożnik dodatku drożyźnianego dla robotników (Kat. C.) na 650.

Z obrad Rady Miejskiej.

(Posiedzenie 7 września 1921 r.).

Przewodniczący prezes Rady M. J. Turczynowicz, otwierając posiedzenie, zwraca się do przewodniczących Komisji Rady, aby wznowili czynności tychże, wiele bowiem przesłanych z Kancelarji Rady M. wniosków nie zostało dotąd przez Komisje rozpatrzonych, nie mogą zatem wejść na porządek obrad Rady, wynikiem czego jest brak materjału na posiedzenia tejże. Następnie Przewodniczący odczytuje porządek dzienny:

1.) Zatwierdzenie protokułu poprzedniego zebrania.

2). Komunikaty Prezydjum i Zarządu miasta.

3). Sprawozdanie Komisji 3-ch.

4). Wybór Komisji 6-iu dla zbadania robót brukarskich.

5). Wybory przedstawicieli Rady M. do Komisji do spraw podatku przemysłowego.

Po przyjęciu porządku dziennego i zatwierdzeniu przez Radę M. protokułu poprzedniego zebrania z d. 28 lipca b. r. Nr. 14, przewodniczący odczytał pismo r. M. Mazura, zawiadamiające o zrzeczeniu się przez tegoż mandatu radnego, oraz pismo Kancelarji R. M. do zastępcy z listy Nr. 1. J. Krajewskiego o powołaniu go na radnego Rady M. na miejsce r. M. Mazura.

Następnie odczytano odpowiedź Magistratu na interpelację zgłoszoną na posiedzeniu Rady w d. 28 lipca r. b. w sprawie balkonu w domu Nr. 57 przy ul. Krak.-Przedmieście, oraz treść tejże interpelacji.

Zabiera głos prezydent miasta p. Szczepański i komunikuje w imieniu Zarządu miasta co następuje:

1). Aprowizacja miasta ma widoki zadawalniające, ostatnio bowiem odbyły się narady T-wa Aprowizacji Miast z odnośnymi czynnikami rządowymi w przedmiocie zakupu zboża dla miast, przyczym uzyskano od Rządu znaczne kredyty, z których na miasto Lublin powinnoby przypaść 24 mil. marek; tych jednak zdaje się mimo starań, miasto nasze nie uzyska do własnej dyspozycji. Projekt formy zakupu zboża będzie przedłożony Radzie Miejskiej; przypuszczalnie powstanie instytucja, mogąca się zająć skupem zboża.

2). W dziedzinie finansów miejskich podaje do wiadomości, że na zasadzie uchwały Rady M. uzyskano ulgowy kredyt w wysokości 10 mil. mk. w Banku Komunalnym.

3). Wypłacone ostatnio pracownikom M-tu podwyżki zmieniły odnośne pozycje budżetu miasta, przyczym różnica stanowi przeszło 150%, o pokrycie której, jako pochodzącej z racji spadku waluty, Magistrat wystąpił do Ministerjum Skarbu i pokrycie to prawdopodobnie uzyska.

4). W przedmiocie budowy łaźni, oświadcza, że roboty wstępne przy budowie kąpieliska posuną się szybko naprzód; połowę kosztów budowy poniesie miasto, drugą zaś Liga Narodów. Do budowy łaźni zorganizował się Komitet pod przewodnictwem d-ra Jaworowskiego; plac wybrano przy moście na Czerniejówce, obok ogrodu Miejskiego.

5). W kwestji robót brukarskich, odnośne Komisje ustaliły, że boczne ulice zabrukowane będą klinkierem, a szerokość ich będzie doprowadzona do 5 mtr.; ulica Szopena będzie brukowana w części klinkierem w części brukowcem, zdjętym z ulicy Szpitalnej.

6). Miasto otrzyma komunikację samochodową: ciężarową od 1-go października, osobową zaś od 1-go Listopada; zezwolenie na uruchomienie samochodów wydano Pol. Spółce Ekspl. Samochodów.

7). Co się tyczy sprawy pomiarów miasta, p. Prezydent komunikuje, że Komisja 3-ch po porozumieniu się z Magistratem powołała do współpracy w tej sprawie inż. Jeżewskiego z Warszawy.

8). W sprawie spisu ludności, prezydent komunikuje że powstał specjalny Komitet z profes. Uniw. Lub. p. Waściszakowskim na czele; odbywać się będą specjalne wykłady i od-

czyty w celu spopularyzowania sprawy spisu ludności. Tu mówca zwrócił się z apelem do Radnych, aby uświadamiali ogół w tej ważnej sprawie i pomagali do skompletowania odpowiednich kandydatów na komisarzy spisowych.

9). Wreszczie, co dotyczy remontu Teatru Wielkiego, kończy p. prezydent, bo takowy prowadzi się zupełnie solidnie; wobec usuwania wielu braków koszt remontu wyniesie około 2-ch mil. mk.; należy jednak przypuszczać, że kredyt uchwalony przez Radę M., w zupełności wystarczy.

Pod obrady wchodzi punkt 3-ci porządku dziennego.

Zabiera głos r. K. Tomorowicz, jako przewodniczący Komisji 3-ch. Przypomina uprzednio historję i ważne momenty powstania tej Komisji, wymienia jej skład osobisty: (r.r. J. Czarnecki, F. Karpiński i K. Tomorowicz; ten ostatni jako przewodniczący), którzy powołali na biegłych: inż T. Niedzielskiego, inż. M. Jeżewskiego i geom. Majewskiego; wyjaśnia, że celem działalności Komisji było przeprowadzenie badania sprawy pomiarów miasta, jak również przedstawienie Radzie wyników dokonanej rewizji; cytuje dalej 3 punkty postanowień Komisji, oparcie się na których dało jej możność należytego ujęcia sprawy; wreszcie przechodzi do odczytania szczegółowego sprawozdania z działalności rzeczoznawców, które w streszczeniu przedstawia się następująco:

Powołani biegli, po zbadaniu na miejscu stanu pomiarów miasta i po przeprowadzeniu szeregu dyskusji, przyszli do przekonania i wypowiedzieli się, że wogóle pomiary prowadzone są bezprogramowo; składa się na to wiele przyczyn; główna zaś z nich jest—zasadniczo wadliwa organizacja Biura Pomiarów, polegająca na tym, że Biuro wykonywa cały szereg robót, wykraczających poza program pracy, dla celów chwili bieżącej, oraz potrzeb gospodarki miejskiej i tym sposobem cała działalność pomiarowa rozprasza się w niezwiązanych z sobą wysiłkach, które nie zaspakajają ani potrzeb bieżących, ani nie posuwają naprzód pomiarów całości.

Brak wyszkolonego personelu technicznego wpływa b. ujemnie na działalność Biura Pomiarów; powierzanie samodzielnych robót nieodpowiedzialnym praktykantom pociąga za sobą marnowanie czasu i pieniędzy. Brak odpowiedniego lokalu dla biura, brak narzędzi, przyrządów i materjałów daje się silnie odczuwać przy pracach pomiarowych. Wszystkie przytoczone wyżej przyczyny wywołują chaotyczny sposób prowadzenia robót i zniechęcają samych pracowników.

Nie można jednak powiedzieć, ażeby wszystkie roboty pomiarowe były wykonane źle, są pewne opracowane zupełnie zadawalniająco.

Eksperci znajdują, że koszt pomiarów miasta jest zaduży, gdyż przy właściwej organizacji i planowości robót, wyniki ich mogły by być znacznie większe. Komisja w konkluzji przedkłada Radzie wnioski następujące:

1). Należy oddzielić sprawy bieżące, wymagające czynności mierniczych, od ogólnych pomiarów miasta i zaopatrzyć kierownika Biura Pomiarów w osobne fundusze na utrzymanie sił technicznych dla spraw bieżących, wynikających z potrzeb gospodarki miejskiej.

2). Rada Miejska powoła niezwłocznie fachowego doradcę do spraw pomiarów miejskich, którego zadaniem będzie czuwać nad racjonalnem prowadzeniem pomiarów we wszystkich okresach, utrzymując kontakt z Min. Rob. Publ.

3). Niwelacja reperów i ulic może być wykonana niezależnie od pomiarów poziomych, jednakże szkice winny być tak prowadzone, ażeby warstwice i punkta wysokościowe można było wrysować na każdy plan.

4). Należy uporządkować i uzupełnić trjangulację pierwszego, drugiego i trzeciego rzędu przez dokładne zbadanie i przeliczenie istniejącego materjału, dodatkowe obserwacje i ewentualny pomiar podstawy kontrolującej i azymutu.

Do tego czasu wstrzymać wszystkie obliczenia ciągów poligonowych.

5). Sprawdzić i uzupełnić prawidłowe nawiązanie sieci poligonowej z trjangulacją.

6). W obecnym okresie czasu, istniejącym technicznym personelem kontynuować zdjęcia uliczne i rozpocząć zdjęcie szczegółowe śródmieścia, uporządkować i uzupełnić materjały pomiarowe, a po obliczeniu punktów trjangulacyjnych przystąpić do planowego obliczenia punktów poligonowych, a następnie do wnoszenia zdjęć na plan.

7). Dla sporządzenia ogólnego szkicu planu regulacyjnego i kanalizacji uzupełnić w myśl życzeń Wydziału Komunalnego Ministerstwa Robót Publicznych istniejący plan w skali 1:4200 i wrysować nań na podstawie niwelacji warstwicę. Plan ten sporządzony jako tymczasowy służyć będzie potrzebom gospodarki miejskiej do czasu sporządzenia planu w skali większej, którego ukończenie potrwa jeszcze czas dłuższy.

Wysokość funduszów potrzebnych na pomiary miasta biegli określają przypuszczalnie na 9 mil. mk. i uważają że plan miasta Lublina może być gotów z wiosną 1924 r. Tak się przedstawia w streszczeniu sprawa pomiarów miasta. Z punktu widzenia specjalistów Radny K. Tomorowicz dodaje jeszcze od siebie kilka uwag i wyjaśnień, rozpatrując niektóre punkty opinji biegłych, i dowodzi, że wogóle pomiary prowadzone są bez programu, chaotycznie, dorywczo, z lekceważeniem uwag, udzielonych w swoim czasie Magistratowi przez Ministerjum Robót Publicznych, a wszystko to razem daje w wyniku złe następstwa. Wobec powyższego, mówca oświadcza, że Komisja 3-ch, wychodząc z założenia, że pomiary Lublina są dla miasta kwestją pierwszorzędnego znaczenia, po zapoznaniu się szczegółowem z opinją rzeczoznawców i, przyjąwszy pod uwagę brak planowości we wszystkich niemal pracach Magistratu, brak dostatecznego nadzoru nad ich wykonaniem, jak również z uwagi na to, że M-rat niejednokrotnie uchylał się od wykonania uchwał Rady M-iej, — stawia wniosek następujący:

„Rada Miejska uchwalić raczy:

1). Wyjęcie Biura Pomiarów, jako instytucji czasowej, z pod kompetencji i kontroli Magistratu.

2). Powołanie z pośród radnych stałej Komisji do spraw pomiaru miasta, odpowiedzialnej przed Radą za wykonanie punktów, przez ekspertów protokularnie załączonych, jak również za dalszy prawidłowy bieg robót aż do ich zupełnego ukończenia.

3). Przyznanie tej Komisji prawa decydowania w sprawie organizacji Biura Pomiarów i jego wydatków, oraz prawa wglądu w czynności tegoż Biura bezpośrednio, lub też za pośrednictwem powołanego przez nią i od niej zależnego fachowego doradcy.

4). Asygnowanie z Kasy Miejskiej odpowiednich środków na koszta utrzymania stałej kontroli fachowej i na dalsze prowadzenie Biura Pomiarów w granicach, jakie Komisja po porozumieniu się z fachowcem, uzna za niezbędne i uzyska na to zgodę Rady Miejskiej".

W zakończeniu r. K. Tomorowicz oświadcza, ze jednocześnie z tem sprawozdaniem Komisja 3-ch składa swoje mandaty.

Następnie przemawia r. M. Malinowski.

Krytykując pewne poszczególne dziedziny gospodarki miejskiej jako to: pomiary miasta, budowę łazni, nowej arterji komunikacyjnej przez łąki i mostu na niej, podjęcie pożyczki w wydz. zaopatrywania na potrzeby Magistratu, wypowiada się przeciwko wnioskowi Komisji 3-ch, jako niezgodnemu z Ustawą o Samorządzie Miejskim, i zaznaczając, że nie wchodzi w to, czy odpowiedzialność za wadliwą gospodarkę spada na prezydenta miasta, czy też na jego doradców, oświadcza, że idzie mu tylko o to, aby Rada Miejska nie ponosiła odpowiedzialności za skutki tej gospodarki i dla tego w myśl swych poglądów na tę sprawę zgłasza wniosek:

„Rada Miejska miasta Lublina uchwalić raczy:

Biorąc pod uwagę trud poniesiony przy gospodarce miasta Lublina—Rada

Miejska uważa, iż najracjonalniejszym wyjściem z obecnego ciężkiego położenia gospodarczego będzie podanie się pana Prezydenta Szczepańskiego do dymisji".

Zaznacza jednocześnie, że o ile p. prezydent jest pewny, że stan rzeczy się poprawi, — to niech pozostanie na stanowisku, ale oświadcza, że on, jako radny temu nie wierzy, i że Rada M. winna ratować i siebie i prezydenta miasta, aby po latach nikt nie mógł stawiać zarzutu, że obecna Rada M. nie dbała o dobro miasta.

Po przerwie zabiera głos r. A. Majewski. Wypowiadając się przeciwko wnioskowi Komisji 3-ch, jako niezgadzającemu się z Ustawą o Samorządzie, twierdzi, że i Władze Nadzorcze tego wniosku by nie zatwierdziły, i dlatego stawia wniosek aby:

Wniosek Komisji 3-ch przesłać do Komisji Regulaminowo-prawnej w tym celu, aby Kom. Reg. Praw. po porozumieniu się z Komisją trzech uzgodniła ten wniosek z Ustawą o Samorządzie Miejskim.

Radny J. Czarnecki przemawia przeciwko wnioskowi r. A. Majewskiego, podkreślając, że chociaż Rada odrzuci wniosek Komisji 3-ch, to jest jeszcze zgłoszony przez r. Malinowskiego wniosek, który sprawe rozwiązuje. W głosowaniu wniosek r. Majewskiego przyjęto.

Z kolei wchodzi pod obrady sprawa wyboru Komisji 6-iu do zbadania robót brukarskich. Prezes Rady M. odczytał wniosek o brzmieniu następującem:

„Rada Miejska miasta Lublina uchwalić raczy: do prowadzenia obecnie przez Magistrat robót brukarskich i wogóle do wszelkich robót miejskich wydelegować z łona Rady Miejskiej Komisję z 6-iu osób dla skontrolowania robót".

Po odczytaniu wniosku wzywa radnych do złożenia kartek, zgłaszających kandydatów do Komisji 6-iu. Rezultat głosowania wykazał wybranych tylko 4-ch członków do Komisji 6-iu, wobec czego przewodniczący oświadczył, że wybory uważa za niedoszłe do skutku, nowe zaś będą dokonane na następnem posiedzeniu.

Następnie Prezes Rady komunikuje, że w d. 10 września odbędzie się inauguracyjne przedstawienie w Teatrze Wielkim i że Kancelarja Rady M. przyjmuje zapisy pp. radnych, życzących nabyć bilety na wspomniane przedstawienie.

W końcu przystąpiono do wyborów przedstawicieli Rady M. do Komisji do spraw podatku przemysłowego. Przewodniczący odczytał odnośne pismo Urzędu Skarbowego i prosił aby radni zgłaszali ad hoc kandydatów.

W głosowaniu do Komisji powołano: r.r. J. Juścińskiego i J. Kacenelenbogena, na zastępców zaś ich: W. Giegę i J. Pajczera.

Na tem posiedzenie zamknięto.

Prezydent m. Lublina
C. Szczepański.
Szef wydziału do spraw ogólnych.
Radliński.

Rozporządzenia rządowe.

—:-:—

Ustawa Emerytalna
funkcjonarjuszów państwowych
z dnia 28 lipca 1921 r.

Art. 14. Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego jest płaca zasadnicza wraz z dodatkami za wysługę lat (starszeństwa, za trzechlecia), za studja wyższe i za kierownictwo.

Podstawą do wymiezzenia uposażenia emerytalnego aplikantów sądowych jest ich uposażenie w służbie czynnej, u praktykantów ich wynagrodzenie — w obu wypadkach bez dodatków.

Uposażenie emerytalne wynosi po ukończeniu dziesięciu lat służby czterdzieści procent (40%), wzrasta za każdy następny rok służby o dwa całe i cztery dziestąte procent (2,4%), w żadnym jednak razie nie może przenosić stu procent (100%) uposażenia służby czynnej, służącego za podstawę do wymiaru uposażenia emerytalnego

Art. 15. Czas służby, podlegający normalnemu zaliczeniu do wysługi

emerytalnej, liczy się od dnia rozpoczęcia służby w danym dziale zarządu państwowego.

Do tego czasu służby dolicza się nadto:

a) czas służby spędzony w innym dziale zarządu państwowego;

b) czas przebyty w stanie nieczynnym;

c) czas czynnej służby w wojsku polskiem, o ile urzędnik nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną;

d) czas spędzony w służbie samorządowej.

Za zgodą Ministra Skarbu może być zaliczony do wysługi emerytalnej także czas służby spędzonej w charakterze państwowego pracownika kontraktowego.

Przy ostatecznem obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy włącznie, natomiast okres, przekraczający czas sześciu miesięcy, liczy się jako pełny rok.

Art. 16. Pracownikom kolejowym w służbie parowozowej, konduktorskiej, ustawiaczom i spinaczom każdy rok służby, spędzonej w tym charakterze, ponad lat dziesięć faktycznej takiej służby, zalicza sią, jako 18 miesięcy, pełniącym nocne dyżury służbowe za 16 miesięcy.

Art. 17. Czasu służby spędzonego przed ukończeniem osiemnastu lat życia, nie zalicza się do wysługi emerytalnej.

Art. 18. Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zarządzeniu wstrzymania wypłaty uposażenia w służbie czynnej.

Uposażenie emerytalne płatne jest w równych miesięcznych ratach z góry.

Art. 19. Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie w razie śmierci emeryta, a nadto:

a) gdy emeryt, przeniesiony na emeryturę w myśl art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a), b) i d), odmówi w ciągu lat sześciu po przeniesieniu go na emeryturę, przyjęcia ofiarowanej mu ponownie posady państwowej równego albo wyższego stopnia służbowego (stopnia płacy) grupy uposażenia. W wypadkach art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a) i b) należy poprzednio urzędownie stwierdzić czy emeryt posiada względnie, czy odzyskał zdolność do pełnienia obowiązków służbowych;

b) gdy emeryt został prawomocnie skazany za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, względnie prawa do uposażenia emerytalnego.

Władza naczelna może, w razie stwierdzenia okoliczności zasługujących na poszczególne uwzględnienie, przyznać żonie i dzieciom skazanego odpowiedni zasiłek na czas, przez który rodzina pozostawałaby bez środków utrzymania.

Zasiłek ten nie może przekraczać normalnego zaopatrzenia.

Art. 20. Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego zawiesza się w wypadkach:

a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku poza granicami Państwa— na czas takiego pobytu za granicą;

b) utraty obywatelstwa polskiego —do chwili ponownego odzyskania tego obywatelstwa;

c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu niezdolności do służby (pracy) na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa. W tym wypadku służy uprawnionemu prawo wyboru między powyższemi zaopatrzeniami.

Jeżeli emeryt obejmie stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej.

Art. 21. Do emeryta, powołanego do czynnej służby wojskowej, stoso-

wać należy analogicznie postanowienie art. 5, 6, 7 ustawy z dnia 11.VII 1919 r. (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. Nr. 59, poz. 357), z tą różnicą, że emerytowi nie służy prawo do specjalnych dodatków z tytułu stosunków rodzinnych, o ile został powołany do wojskowej służby czynnej po upływie czasokresu wymienionego w art. 19-a.

Postanowienie powyższe nie dotyczy emerytowanych pracowników kolejowych, powołanych do wojskowej służby kolejowej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 27, poz. 160).

(D. c. n.).

Część nieurzędowa.

Dr. RUDOLF SIKORSKI.

Samorząd miejski w Polsce

i jego najbliższe zadania i cele.

———

Miasta wydzielone nie mają dotąd charakteru władz politycznych I instancji. Niema też dotąd zupełnie przeprowadzonego rozdziału zakresu działania między samorządem, a władzami rządowemi. W samej Warszawie np. poruczone sprawy sanitarne nie są jeszcze oddane Magistratowi. Również nie powierzono samorządowi spraw przemysłowych, któremi zawiadują po części władze skarbowe, po części inspektorowie przemysłowi, po części znów komisarze rządu.

Nieuporządkowane są sprawy cechowe i opieka nad rękodziełem. W Warszawie oddano agendy przemysłowe, które wykonywało poprzód gubernatorstwo, a więc II instancja, a nie oddano agend I instancji. Nieuregulowane są jeszcze sprawy budowlane, policja budowlana uznana została za agendą państwową, którą jeszcze nie wszędzie przekazano Magistratowi, tylko pozostaje w rękach architektów powiatowych.

Władzą nadzorczą jest dla Warszawy, jako dla miasta wyłączonego z województwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, dla miast wydzielonych powiatu—województwo, dla miast niewydzielonych—wydział powiatowy

Władza nadzorcza ma prawo przymusowo wstawić do budżetu wydatek, który miasto jest obowiązane pokryć, a nie chce go przewidzieć w budżecie.

Także może władza nadzorcza wydać na koszt miasta zarządzenie celem wykonania zadań, których miasto obowiązane jest podjąć się, przyczem ma prawo wydania przepisów co do źródeł pokrycia tego wydatku. Jeśli radni nie wybierają burmistrza lub prezydenta w przepisanym terminie, mimo jego powtórnego wyznaczenla, władza nadzorcza mianuje na jeden rok burmistrza lub prezydenta i oznacza jego wynagrodzenie z funduszów miasta.

Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo rozwiązać Radę miejską każdego miasta, z wyjątkiem miasta Warszawy, która może być rozwiązana tylko na mocy dekretu Naczelnika Państwa. Nowe wybory muszą być przeprowadzone w ciągu 6 tygodni. W międzyczasie prowadzi agendy bieżące Magistrat, który jednak nie może zaciągać pożyczek, ani zbywać lub zamieniać nieruchomości.

Członków Magistratu może w miastach wydzielonych z powiatu z urzędu złożyć Minister Spraw Wewnęrrznych, w miastach niewydzielonych — wojewoda, prezydenta zaś Warszawy i jego zastępców tylko Naczelnik Państwa. Od decyzji władzy rządowej służy rekurs w ciągu 2 tygodni do Sądu Najwyższego.

Władza nadzorcza orzeka o nieważności uchwał Rady miasta, które powzięte zostały na zebraniach nieprawomocnych, przekraczają kompetencje rady, lub naruszają ustawę.

Na wniosek stron interesowanych, lub urzędu mogą być unieważnione uchwały, powzięte w obecności radnych, którzy nie powinni byli brać udziału w posiedzeniach ze względu na to, że byli bezpośrednio lub pośrednio interesowani.

3) *Organizacja samorządu miejskiego w Austrji i w Małopolsce.* Główne zasady, na których opiera się organizacja samorządu w Austrji, a temsamem i w Galicji, obejmuje państwowa ramowa ustawa gminna z r. 1862. Zasady tej ustawy są wspólne tak dla gmin wiejskich jak i miast. Osobne ustępy powyższej ustawy mówią o miastach o własnym statucie i o wyższych organach samorządowych.

Na podstawie tej ramowej ustawy gminnej wydana została dla Galicji krajowa ustawa gminna z r. 1866 dla gmin wiejskich wraz z gminną ordynacją wyborczą, mającą także zastosowanie do małych i do średnich miast, oraz w tymże roku ustawa o obszarach dworskich i o reprezentacji powiatowej. Dla miast wydane zostały również na podstawie państwowej ramowej ustawy gminnej: Statut dla miasta Lwowa w r. 1870, prowizoryczny statut dla miasta Krakowa w r. 1867, a stały w r. 1901, następnie ustawa dla 30 miast większych w r. 1899 i ustawa dla miast i miasteczek mniejszych w r. 1896.

Wszystkie miasta w Galicji, z wyjątkiem Lwowa i Krakowa, wchodziły do związku powiatowego.

Do miast Krakowa i Lwowa zastosowano przepis art. XXII państwowej ramowej ustawy gminnej, który stanowi, że główne miasta krajowe, oraz inne znaczniejsze miasta i zdrojowiska—jeżeli tego żądają, otrzymają drogą ustawy krajowe własne statuta — o ile ich jeszcze nie posiadają. Wybór naczelników gmin w miastach i zdrojowiskach, posiadających własne statuta, wymaga cesarskiego zatwierdzenia. W ustawie o organizacji władz administracyjnych zostały uznane Magistraty miast o własnym statucie za władze polityczne I instancji, a więc za miasta, stanowiące osobny powiat miejski.

Wszystkie galicyjskie ustawy gminne miejskie posiadają zasadnicze cechy wspólne, odpowiadające przeważnie głównym zasadom państwowej ramowei ustawy gminnej.

A do takich cech wspólnych należą:

1) Rozróżnienie własnego i poruczonego zakresu działania gminy. Własny zakres działania, t. j. zakres, w którym gmina z przestrzeganiem istniejących ustaw państwowych i krajowych samodzielnie zarządzać i rozporządzać może, obejmuje wogóle wszystko, co bezpośrednio dotyczy. interesu gminy i w jej granicach własnemi jej siłami może być załatwione i przeprowadzone.

W tem znaczeniu należą tu w szczególności:

a) wolny zarząd majątkiem gminy i załatwianie spraw, należących do związku gminnego;

b) czuwanie nad bezpieczeństwem osób i ich mienia;

c) staranie o utrzymanie gminnych dróg, ulic, placów, mostów, jako też o bezpieczeństwo i łatwość komunikacji na drogach i wodach i policja polowa;

(D. c. n.)

OD ADMINISTRACJI.

Prenumeratę i należność za ogłoszenia należy nadsyłać pod adresem: Redakcja „Dziennika Zarządu m. Lublina“ (Magistrat) lub wnosić bezpośrednio do administracji „Dziennika“ (gmach Magistratu, parter, pokój Nr. 3).

Treść Nr. 22 i 23-go:

-:- -:- -:- -:- **Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina.** -:- -:- -:- -:-

Wykonano w drukarni Miejskiej.